

Петър Парижков

ПРИТЧА ЗА СТАРОБЪЛГАРСКАТА КНИГА

Къде са тези златни пергаменти? –
Потънаха във златни векове.
От паметните хроники отнети,
те светят в своето странно битие.

Дори и в кралските библиотеки
сред бляскавата чуждоземна реч
гори кандилото над ръкописи вежди,
перото скърца с острия гледец.

И там – посред словата триумфални,
в похвални жития и във слова
проглежда думата с око печално
към този, който с труд я изкова.

Неразгадана, –
в чуждите музеи
със горестна и сгърчена душа
под ярките светилници тя тлее,
защото няма в думата лъжа.

Жадува тя апостолски дисаги,
скърби за загрубелите пети,
за милите книжовници недраги,
които свята ревност освети.

Защото дума златна, родословна,
скрепена с огън върху пергамент, –
остава над учената самотност,
над слепия архив изпепелен.

Затуй ли ти, Иване Александре,
превратности лукави и беда

прозря във тайни бдения над Янтра
и думите във сечива вгради?

Във ноците на глухи манастири
скриптяха непосилните пера.
Но ти от горда промисъл сподирян,
изгнанието дълго
не прозря.

Умираха религии и раси.
Но книгата остана и след тях.
Сега под остъклени похлупащи
я гледаме в мистичен полумрак.

Родина има
думата-изгнаник.
Руина не затрупва паметта.
...И вече съхнат кожките одрани
за пергамент
след петстотин летà.

1977 г.

